

Lezing over Maleachi

Teil 5

Referent	Arend Remmers
Länge	01:24:53
Onlineversion	https://www.audioteaching.org/nl/sermons/ar024/lezing-over-maleachi

Hinweis: Bei diesem Text handelt es sich um ein computer-generiertes Transkript des Vortrags. Vereinzelt kann die Spracherkennung fehlerhaft sein.

[00:00:01] Wij gaan samen lezen vanavond uit de profeet Malachi het laatste boek van het oude testament en wel hoofdstuk 3, te beginnen bij vers 11 maar om het verband lees ik nog een keer af vanaf vers 10.

Malachi 3 vers 10 En ik zal onüebend wil tegen de opeter uitvaren, dat hij u de vrucht van het land niet verderven, [00:01:05] en de wijnstok op het veld zal u geen misdraacht voortbrengen, zegt de Heer der Heerscharen.

En alle heidelen heidenen zullen u gelukzalig noemen, want gij zult een lusthof zijn, zegt de Heer der Heerscharen. Uw woorden zijn tegen mij te sterk geworden, zegt de Heere, maar gij zegt, wat hebben wij tegen u gesproken? Gij zegt, het is te vergeefs, God te dienen, want wat nuttigheid is het, dat wij zijn wacht waarnemen en dat wij in het zwart gaan voor het aangezicht des Heeren der Heerscharen. En nu wij achten de hoogmoedigen gelukzalig, ook wie goddeloosheid doen worden gebouwd, ook verzoeken, zei God, en ontkomen.

[00:02:08] Als dan spreken wie de Heere vrezen en iedere tot zijn naaste, de Heere geeft er toch acht op en hoort. En er is een gedenkboek voor zijn aangezicht geschreven voor degenen die de Heer vrezen en voor degenen die aan zijn naam gedenken. En zij zullen, zegt de Heer der Heerscharen, te diendagen die ik maken zal, mij een eigendom zijn, en ik zal ze verschonen gelijk een man zijn zoon verschoont die hem dient. Dan zult gij wederom zien het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze, tussen die die God dient en die die hem niet dient. Want zie, de dag komt brandende [00:03:11] als een oven, dan zullen alle hoogmoedigen en al wie goddeloosheid doet een stoppel zijn. En de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heer der Heerscharen, die hun nog wortel, nog tak laten zal. U daarentegen die mijn naam vreest, zal de zondere gerechtigheid opgaan en er zal genezing zijn onder zijn vleugelen. En gij zult uitgaan en toenemen als mestkalveren. En gij zult de goddelozen vertreden, want zij zullen as worden onder de zolen van uw voeten.

De diendagen die ik maken zal, zegt de Heer der Heerscharen. Gedenkt de wet van Mozes mijn [00:04:08] knecht, die ik hem bevolen heb op de hoorheb aan gans Israël, de inzettingen en rechten. Zie, ik zend u de profeet Elia eer dat die grote en die vreselijke dag des Heren komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen en het hart der kinderen tot hun vaders. Opdat ik niet komen en de aarde met de ban sla. Tot zover.

Wij zullen ons eraan herinneren dat de profeet Hagai, Zachariah en Malachi de drie, [00:05:03] niet

alleen maar de drie laatste profeten in de Bijbel zijn, maar ook inderdaad de drie laatste profeten waren die God, zover wij weten, aan zijn aardsvolk gezonden heeft. Voordat tussen deze laatste bladzijde van het oude testament en de eerste van het nieuwe testament een tijd van ongeveer 400 jaar begon en verstreken is waarin wij niets van Gods mond uit Gods mond over de geschiedenis van dit volk lezen. Pas in het nieuwe testament begint weer of wordt de voortzetting van de handelen van God met zijn aardsvolk en ook het einde daarvan eigenlijk, want dat is nu onderbroken ons beschreven. En terwijl Hagai en Zachariah schreven zoals wij weten uit Ezra hoofdstuk 5 ten tijde van Ezra en van Nehemiah en het volk dat toen al vlak na de terugkeer uit [00:06:13] de ballingschap van Babylonië begon te verslappen opgemonterd hebben om de tempel weer verder te bouwen, heeft Malachi waarschijnlijk, wij weten het niet precies, nog iets later in de tijd van Nehemiah geprofiteerd of zelfs nog daarna. We weten het niet precies, maar het is in elk geval de laatste boodschap van God aan zijn volk. En als wij dat nog eens weer kort in herinnering roepen wat hij daar in dit volk vaststelde, dan was dat niet meer de afgoderij die zij voor de ballingschap bedreven hebben. Dat is eigenlijk heel opmerkelijk dat het volk voor de ballingschap in diepe afgoderij, zowel Israël, die tien stammen, maar ook Juda, de twee stammen, in [00:07:06] afgoderij, afgodendienst gevallen waren. En dat dat eigenlijk de hoofdreden was waarom God dit volk verwierp, omdat zij hem al voordien hadden verworpen. Dat is na de ballingschap nooit meer opgekomen. Maar wat we na de ballingschap hebben, en dat zien we ook hier al in deze profeet, dat is een soort religieuziteit die uiterlijk nog wel beantwoordde en voldeed aan de eisen van Gods woord, maar in werkelijkheid in het hart ver van hem verwijderd was. En dat zien we in de tijd van de heer Jezus in zijn hoogste ontwikkeling in de fariseeën, die zich op bepaalde uiterlijke dingen geconcentreerd hadden, maar de ware zin en gedachten van God in zijn wet, die immers ook zijn [00:08:07] gedachten verwoordde, aan de kant geschoven hebben. En dat zien wij nu ook heel duidelijk in deze profeet. En als wij deze profeten overdenken, misschien nog dit ene, dan heeft dat voor ons toch altijd twee lijnen van onderwijs. De ene is dat wat God toen tegen het volk te zeggen had, zijn aardsvolk in die omstandigheden, en dat waar hij toch altijd een boog of een brug slaat naar de toekomst, waar hij met zijn wegen en zijn raadsbesluiten met Israël, dus de aardse, de scheppingsraadsbesluiten, tot zijn doel zou komen. Zo zien wij het ook hier aan het einde van dat wat wij gelezen hebben. En toch heeft de tweede lijn van onderwijs altijd ook een praktisch woord voor onszelf. Voor ons die dit woord, dat ook het woordvolk van God voor ons is, lezen. En als wij [00:09:07] zien wat God in dit, deze profeet waar ons opgevallen is, dat altijd maar weer de woorden voorkomen, maar gij zegt. Of gij zegt. Ik geloof dat het wel over twaalf maal dat dit voorkomt. Dat betekent dat God door zijn profeet dit volk een gebrek aan eerbied moet verwijten. Ze zijn niet meer eerbiedig tegen hun God. Zij nemen het woord tegen God. God zegt. U ontwijkt mijn altaar, mijn tafel, de tafel des heren. Dat was het altaar. Dat was een van de eerste dingen hier. En zij zeggen. Waarmee verontreinigen? Waarmee verontreuen wij uw naam? Of verachten wij uw naam en verontreuen wij uw tafel? En dan moet God hun zeggen waardoor ze dat deden. Door onreine, niet onreine dieren, [00:10:05] maar onvolmaakte, niet aan de voorschriften voldoende dieren op het offeraltaar te brengen. En zo gaat het maar door. Zelfs de priesters, dat vinden we, hebben wij in hoofdstuk 2 gevonden, en de lefieten, die deden daaraan mee. En dan hebben zij niet alleen maar direct tegen God hun mond open gedaan. En dat is wel het verschrikkelijkste. Dat mensen zeggen, als God hun verwijten maakt, wat hebben wij tegen u gedaan? Welke oneerbiedigheid. En ik geloof dat in onze tijd waarin wij nu leven, het zoals nooit tevoren in de christenheid tot uitdrukking komt, wat voor een oneerbiedigheid, ja brutaliteit, de mens zich aanmatigt tegenover God. Daar zien wij ook dat dit ook ons alles [00:11:03] iets te zeggen heeft. En dan hebben wij in hoofdstuk 2, in de tweede helft, gezien dat zij ook de inzettingen van God, bijvoorbeeld die wat hier genoemd wordt met betrekking tot het huwelijk, dat zij die ook niet meer serieus genomen. Nou, we hebben precies hetzelfde parallel vandaag. Zelfs onder gelovigen wordt het huwelijk gedeeltelijk met de voeten onder de voeten getrapt. Dat men het

gewoon aan de kant schuift, zich of er helemaal niet meer aan houdt en ongetrouwd zijn leven met elkaar leidt. Of dat men als getrouwd, nou ja, scheiding is niet zo erg. En toch moest God hier zeggen, en dat geldt nu ook nog, ik haat de scheiding. Dat is Gods gedachte. Wat God samen gevoegd heeft, zegt de Heer zelf later, dat moet de mens niet scheiden. En zo zijn er nog meer dingen waar zij, ik wil het niet allemaal herhalen, [00:12:05] waar zij oneerbiedig tegenover God zelf en tegenover zijn woord zijn. En het laatste waarvan wij nu toch een beetje middenin begonnen zijn, dat begon dan in hoofdstuk 3 vers 7, waar God ook weer zeggen moet, gij zegt waarin zullen wij wederkeren, waarin zullen wij omkeren. Dat is de oproep tot omkeer. En zij zeggen, waarom moeten wij dan omkeren? Wat hebben wij dan verkeerd gedaan? Dus er wordt dus ook duidelijk en volkomen onkunde, weten de onkunde over hun eigen toestand.

Waarin zullen vers 7 aan het einde, waarin zullen wij wederkeren, omkeren. En dan zegt God in vers 8, zal een mens God beroven, maar gij berooft mij en zegt waarin beroven wij u. Dus ze doen de [00:13:04] verkeerde dingen en zeggen tegelijk, we doen toch niks verkeerd. Toch zegt God hier, wat zij hier deden was dat zij God beroofden van het deel dat hem toekwam. En dat bestond in dit geval daarin dat zij het werk van God in zijn volk door middel van de levieten niet meer ondersteunde. De levieten waren zoals wij weten, de stam levi, de hele stam waren de levieten, de dienaars van het heiligdom van de tempel. En een gezin, een familie, een tak daarvan, dat waren de priesters. Dus dat waren zij die de offers brachten. En God had gezegd, om maar één plaats te noemen, nummer 18. Een van veel meerdere plaatsen, nummer 18 vers 24, daar had God gezegd, in dit hoofdstuk waar het over de levieten en hun onderhoud ging, nummer 18 vers 24, [00:14:10] want de tienden van de kinderen van Israël, die zij de heer tot een hefoffer zullen offeren, heb ik aan de levieten ter erfenis gegeven. Daarom heb ik tot hen gezegd, zij zullen in het midden de kinderen Israëls geen erfenis erven. Dus de levieten hadden geen erfdeel gekregen in het land. Zij hadden geen gedeelte van het land waar zij mochten wonen, zoals alle andere stammen. Maar God had aan één plaats gezegd, ik ben hun erfdeel. Wat een mooi erfdeel, dat God zegt, ik ben het grootste erfdeel voor deze levieten, want zij dienen mij. Maar voor hun dagelijks onderhoud moest Israël, iedere Israëliet, de tiende van zijn inkomen en het hefoffer brengen. En dat werd in [00:15:01] de tabernakel en na die tijd in de tempel gebracht. En daarvan konden de priesters en de levieten de dagelijkse offers bekostigen. Ze konden daarvan de hele dienst van de tempel uitvoeren, maar ook zelf en hun gezinnen konden zij daarvan leven. Dus dat was iets wat nodig was om de hele eerdienst van God in zijn volk Israël bestaande te houden. Daarvoor was dat nodig. En nu hadden de Israëlieten gezegd, nou dat doen we maar niet. Ze konden allerlei veronschuldigingen daarvoor aanvoeren. Ze konden zeggen, we zijn toch in zo'n slechte tijd. Kijk toch hoe armzalig ons leven is en dan moeten wij nog van dit beetje wat we hebben, menselijk herbegrijpelijk. Dat moeten wij ook nog afgeven, dat kan niet. Maar God zegt, u hebt mij daarmee beroofd. In de tiende en in het hefoffer, vers 8 aan het einde, [00:16:05] en dan komt de vloek en dan hebben wij gelezen, in vers 10, brengt al de tienden in het schathuis. Dat schathuis dat was dus de opbergplaats waar bij de tempel, waarvan wij ook lezen in verschillende plaatsen, waar deze tienden dit graan en wat ze allemaal brachten, ook aan dieren, vlees en wat het ook allemaal was, opgeslagen werd. Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijzen zij in mijn huis. De spijzen voor de Leviten en de spijzen voor God, want het bepaalde gedeelte, vooral het vet van de offers, dat noemt God zelf mijn spijzen. En wij zien daarin dat God er toch waarde aan hecht, dat zijn volk hem dient, zijn volk hem aan bidding brengt. Als het toen al zo was, [00:17:02] hoeveel te meer in onze tijd. En hoe moeten wij beleiden, ook als wij zien, ik denk dat zo vaak met het oog, zonder iemand, zonder dat wij ons daarboven plaatsen. Maar als je in de algemene christenheid, ook onder de gelovigen ziet, waar wordt werkelijk godsdienst gebracht. Er wordt vaak over godsdienst gesproken, maar het is een hele godsdienst, dat wordt dan als religie, dat wordt een godsdienst genoemd. En in het Duits wordt een bediening van het woord godsdienst, goddesdienst genoemd.

Maar er is een hele verdraaiing van eigenlijk van de inhoud van dat woord, want godsdienst betekent dat wij God dienen. En dat is de taak ook waartoe wij geroepen zijn, de levende en ware God te dienen en zijn zoon uit de hemelen te verwachten. Dat was in Israël niet met deze bewoordingen, maar toch in principe hetzelfde. Zij waren geroepen om hem te dienen. Dat is het doel van de, ja eigenlijk, van de mens. Want God heeft de mens voor zichzelf geschapen, tot zijn [00:18:09] vreugde. Wij weten dat door de zondeval de mens zich van God afgekeerd heeft en toch juist is het door de verlossing, zei het in het voorbeeld van Israël, of in de werkelijkheid waarvan wij de gevolgen mogen kennen. Het doel, de bedoeling van God, ja het zoeken van de vader naar aanbidders.

De vader zoekt aanbidders. Maar daarvoor is nodig dat spijzen er is, dat wij dat wat ons opgelegd is. Wij staan natuurlijk niet onder de wet. Wij brengen ook geen tienden, maar soms brengen we nog veel minder dan de tienden. Is wel eens gezegd, als iedere gelovige vandaag dat deed wat Israël moest doen. Er zijn kerken waar je de tienden geeft, maar daar zijn wij niet toe opgeroepen. Maar [00:19:04] ik denk wel een gelovige die is zo rijk gemaakt, dat hij ook meer dan de tienden kan geven. En ik geloof broeders en zusters, dat wij daardoor zelf ook een rijkdom ontvangen. Als wij bereid zijn, ook in het praktische, de tiende en meer aan onze God te geven. Want in principe is het zo, dat wij helemaal niet mogen zeggen, ik geef zo en zoveel aan God en de rest is voor mij. Maar het is allemaal van hem. Wij zijn alleen maar rentmeesters. Het is van hem en wij mogen daar rijkelijk van gebruik maken. Maar laten we niet denken, dit is van mij en God beheer krijgt er een gedeelte van. Kijk daar zit eigenlijk al een verkeerde gedachte in. En zo zien wij dat God zegt, als je als Israël de tiende in het schathuis zou brengen, dan zou hij de vensters [00:20:06] van de hemel openen. We hebben in hoofdstuk 1 in het begin gelezen, dat zij de offers niet brachten en toch was het een vermoeidheid voor hun. Vers 13, maar ze zouden het kunnen wegblazen. Zie wat een vermoeidheid. Dus ze brachten verkeerde, onvolmaakte offers en moesten toch beleiden dat ze daar helemaal niet gelukkig door werden, omdat ze God beroofden. En hier zegt God dat als zij hem zijn gedeelte, het hem toekomende deel zouden geven, dat hij dan de vensters van de hemel zou opendoen en hun zegenen over hun afgieten zou, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen. In spreuken is het, geloof ik, hoofdstuk 11, waar staat, de ziel die zegend [00:21:06] zal zelf rijkelijk gezegend worden. En dat is wat wij hier ook vinden. Maar daarvoor is geloven nodig. Daarvoor is nodig dat wij de rijkdom van genade van God zien en bereid zijn om daaraan te beantwoorden en dan zal de stroom van zegen die hij ons geeft nog steeds maar groter worden. De vensters van de hemel openen. Ja, dat zijn begrippen die ons drie, vier keer in de Bijbel voorkomen. En die tonen dat God niet maar een verre afwezige God is, maar dat hij door die vensters, dat is beeldspraak natuurlijk, maar dat hij door die vensters zich in ons leven praktisch openbaart. Hij doet het venster open en hij komt erdoor. Zo heeft zij het gedaan in de zonvloed. [00:22:04] Dat is de eerste keer waar het staat dat de vensters van de hemel geopend werden, maar toen ten oordeel. Wat ook geen mens voor mogelijk gehouden had, dat God uit de hemel oordelen zou. Noah had het geloofd met zijn, in het geheel, acht familieleden. Maar hoe de mensen erop gereageerd hebben, op deze predekker van rechtvaardigheid, dat zien we daaraan dat geen één aan hem gehoor gegeven heeft. Niemand, zover we weten. Ze zijn allemaal omgekomen toen de vensters van de hemel zich werkelijk openden en God een regen, zoals die noord voor die tijd en noord na die tijd. Voor die tijd had het helemaal nog niet geregend, maar zo'n regen is nooit weer gekomen en zal ook nooit weer komen. De vensters van de hemel. En dan heeft iemand nog een keer weer in ongeloof, dat is in ongeloof over de vensters van de hemel gesproken. Dat was in de tijd van Elisa. Toen er [00:23:03] zo'n hongersnood in Samaria was, dat de koning van Samaria, van Israël dus, van de tien stammen, de profheet Elisa wilde doden, omdat die dacht, die is schuld van al ons ellende. En toen stuurt die iemand van zijn oversten naar hem toe en toen zegt Elisa tegen hem, weet je wat morgen gebeurt? Daar waren ze al begonnen met ezelskoppen te eten en zelfs hun kinderen op te eten. Hij zegt, die morgen zal het voedsel in de poort van Samaria

spotgoedkoop zijn. En die overste die naar Elisa toe kwam, die zegt in 2 Koningen 4 vers 2 of 3, hoe zou dat nou gebeuren? Onmogelijk, ook weer ongelooflijk. De vensters, zelfs ook al zou God vensters in de hemel maken, die zal het nog niet kunnen. Maar het gebeurde. Het venster was open. En toen heeft God in zijn genade, ditmaal geen oordeel, maar in zijn barmhartigheid tegen, ja eigenlijk tegen het wat het volk [00:24:04] eigenlijk verdiende, heeft hij in genade en barmhartigheid gehandeld. Maar hier zegt God, ik zal ook de vensters openen als u dat doet wat eigenlijk uw taak is. En dat toont ons, deze uitdrukking vensters van de hemel, dat God werkelijk actief in ons leven ingrijpt. Dat zie ik in deze vensters. Dat het geen gesloten zaak is dat wij zijn op aarde en God in de hemel en daartussen is alleen maar een gedachtenverbinding. Nee, als God die vensters open doet, dan gebeurt er iets. Het is gebeurd en God zegt het hier ook. En wij kunnen dat ook beleven, dat God voor ons de vensters van de hemel opendoet. Ook op een heel andere. In Samaria kwam niets uit de hemel en toch was het iets wat je alleen maar daardoor kon verklaren dat het uit de hemel kwam. Want het kwam uit het leger van de Syriërs. Die lieten hals over de kop, lieten hun legerplaats terug en de hele [00:25:03] rijkdom van deze belegeraars, dat viel dus in de handen van Israël. Maar hier zegt God, is het niet een mooie gedachte om dat te zien. Ook voor ons, als wij hem dat geven wat hem toekomt. En broeders en zusters, hoezeer hebben wij ook daarin in de laatste tijd. Daar moeten wij ons ook mee onderplaatsen, gefaald. Hem dat te geven wat hem toekomt. Maar als wij dat doen, als wij dit nieuw beginnen, dan zal hij ons over alle maten zegenen. Ook in een tijd van verval zoals wij dat hier zien.

En zoals wij het hier zien en waarin wij ons ook bevinden. Ik zal een uber wil zelfs tegen de opijter. Dat zijn de springkanen geweest. Die hadden gewoon zulke namen. De opijter is een naam, een van de vele, vele namen die in de Bijbel voor de springkaan. Deze [00:26:02] verschrikkelijke plaag die vaak over het Nabije en Oosten en Afrika kwam. Die alles opvrat, gegeven wordt. En ik zal de onuwend wil tegen de opijter uitvaren. Dat hij u de vrucht van het land niet verderven en de wijnstok op het veld zal u geen misdracht voortbrengen. Zegt de Heer de Heerscharen. En daar zien wij of de wijnstok een misdracht brengt. Dat staat volkomen buiten de invloed van de mens. De mens kan doen wat hij wil, maar als het weer niet meespeelt, dan zal het, dat weet iedere landbouwer en daarom is een landbouwer eigenlijk meer dan iedere andere afhankelijk van de genade van God. En dat hoor je ook vaak van gelovige landbouwers. Dat het werkelijk een afhankelijk beroep is. Zoals praktisch geen eigen beroep. Maar hij zegt hier je kunt doen wat je wil en het zal toch misdragen. Maar als ik mijn hand daarboven houd, dan zal de wijnstok [00:27:03] niet misdragen. En alle heidenen zullen u gelukzalig noemen, want gij zult een lusthof zijn, zegt de Heer de Heerscharen. Dat was eigenlijk de bedoeling van God van het begin af aan. Dat hij dit land Kanaan, het middelpunt der aarde, tot een tuin die een lusthof genoemd zou kunnen worden, wou maken voor zijn volk. En zo zal het worden in het duizendjarig rijk, waar iedere Israëliet onder zijn wijnstok en onder zijn vijgenboom zal zitten en genieten zal van de rijkdom van dit land, wat God in het verleden en ook gezegend heeft en ook in de toekomst zegenen zal. En dan dat alle heidenen zullen u gelukzalig noemen. Dat zal zeker pas in de toekomst, waarvan we hier in dit gedeelte in deze profeet altijd willen lezen, dat altijd de boog, de lijn getrokken wordt van de toenmalige tijd [00:28:05] tot de toekomst waar alle gedachten van God ten opzichte van Israël in vervulling zullen gaan. Welke tijd zal dat zijn? Wij zien nu reeds dat in Israël een rijkdom ook in de landbouw te vinden is zoals in geen enkel land in deze omgeving daar, in dat gebied. Maar hoe zal dat pas zijn als in het duizendjarig rijk God zijn volle zegen zal uitstorten over dit land. Maar dan moet God dan vanaf vers 13 tot bijna het einde van dit hoofdstuk nog een laatste keer verwijten dat hun woorden tegen hem sterk of brutaal eigenlijk geworden zijn. Dat is eigenlijk het karakter van deze woorden, dat het volk van God zo zelfgerechtvaardig is, zo zelfrechtvaardig, zo [00:29:05] overtuigd dat zij het allemaal goed doen en dat God het misschien hier en daar ook nog beter kon doen. En dat is een houding, ja, waar kan die uit voortkomen dan alleen

maar uit het vlees, anders nergens. En daarom zegt God hier, uw woorden tegen mij zijn te sterk geworden, zegt de Heer, maar gij zegt wat hebben wij tegen u gesproken. En dan moet hij het hun zeggen wat zij gezegd hebben. Gij zegt het is te vergeefs God te dienen. Want waar, wat nuttigheid is het dat wij zijn wachtwaar nemen en dat wij in het zwart gaan voor het aangezicht des Heren der Heerscharen. Zij hebben iets gedaan wat ook nu in onze tijd enkelen, ja, enkelen niet meegemaakt hebben, maar doorgemaakt hebben. Dat zij hun leven, in hun leven gemeten hebben, dat heb ik voor de [00:30:08] Heer gedaan en wat heeft hij voor mij gedaan. En dan komen ze, als ze dat meten naar de weegs gaan, naar hun maatstaf die zij zelf aanleggen. Ik heb het zelf met mensen gesproken met, die zich geloven genoemd, die zoiets gezegd hebben. Ik heb dit en dat en dat en dat voor de Heer gedaan, dat heb ik opgegeven en dat opgegeven en wat heb ik daarvoor weer gekregen. Ben ziek, heb geen werk, heb dit en dat en dat, alleen maar ellende. Maar welke, dat zijn dat niet brutale woorden tegen God, waar je helemaal niet ziet dat al het handelen dat onze God en Vader, zoals God met Israël doet, dat dat voortkomt uit een hart dat ons veel beter kent dan wij onszelf kennen. En als iemand zulke woorden [00:31:02] spreekt, het is te vergeefs dat wij God dienen. Het heeft helemaal geen nut, want het brengt ons helemaal niks in. Wij hebben daar helemaal geen praktisch voordeel uit. Maar het is natuurlijk niet zo, excuseer die woorden, dat het geloof een automaat is, waar je zo en zoveel in moet stoppen, om zo en zoveel er weer uit te krijgen. Gelater zegt, wie voor de geest zaait, zal van de geest het eeuwige leven oogsten. Maar wie voor het vlees zaait, zal van het vlees verderven oogsten. Dat is een wet die klopt. Maar als je denkt dat je, als je maar heel froon bent, dan zal het je ook goed gaan, dan zou Paulus wel een slechte christen geweest zijn. Dan moet Paulus wel een hele slechte christen geweest zijn. En Azaf ook. En Abraham in gedeelten van zijn leven ook. En Job dan, in het begin. En [00:32:05] dat heeft hij ook, dat hebben sommigen ook echt gedacht bij Job. Job, bij jou is zeker iets niet in orde. Want anders zou het je niet zo slecht gaan. Maar zij zeggen hier, zie je, het heeft toch helemaal geen zin. Job heeft het niet gezegd. Job heeft ook wel zichzelf moeten leren kennen. Maar zulke woorden heeft hij toch niet in de mond genomen. Wat nut heeft het om God te dienen? Wat moet dat voor God zijn, dat uit de mond van mensen uit zijn volk zulke, ja je kunt het niet anders dan brutale woorden noemen, te horen. Hij zegt, het is de vergeefst dat wij God te dienen, want wat nuttigheid is het, dat wij zijn wacht waarnemen. Dat wij op hem, op zijn geboden achten. Dat wij zijn, de tempeldienst waarnemen. Dat is alles met alles doen wat hij ons opgedragen heeft in de wet, in zijn woord. En dat [00:33:02] wij het zwart gaan voor het aangezicht. Zelfs als wij ons verontmoedigen, heeft geen zin. Dat zeggen, dat is met het zwart gaan bedoeld, in rouw gaan. Heeft allemaal geen zin, want het heeft ons allemaal niks opgebracht. Maar we zien dat zij het hele oppervlakke gedaan hebben. Dat zij dachten, als wij uiterlijk maar bepaalde dingen doen, dan moet het ons goed gaan. Maar ze waren ver daarvan innerlijk gebroken, verbroken en verbreidseld te zijn. En daar zien, dat zegt David, die heeft dat gezien, meen ik dat het in psalm 51 lezen. Wat een ware goddienst zelfs in, al in die tijd was.

Psalm 51 vers 19. De offeranden gods zijn een gebroken geest. Een gebroken en verslagen hart [00:34:02] zult gij o god niet verachten. Als zij zo gedacht hadden, dan hadden zij zulke woorden niet gesproken.

Dan hadden zij niet gezegd, het heeft toch allemaal geen zin wat wij doen. Maar David, die koning, die heeft het in zijn leven verwezenlijk en ervaren, dat hij in zijn hart een verkeerd, ja een verkeerd mens is. Dat was natuurlijk in het oude testament nog geen geopenbaarde zaak, dat het vlees verdorven is. Er zijn wel genoeg gelovigen geweest, die dat aan de lijve door ervaring achtergekomen zijn. Maar het was niet zoals wij in het nieuwe testament lezen, er is niet, er is, ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees niets goed schoont. Dat was in het oude testament nog niet geopenbaard. Dat werd pas openbaar, toen de oude natuur, de zoon van god, [00:35:04] de heilige, de

reine, aan het kruis gebracht werd. Toen werd definitief openbaar dat in het vlees niets goed schoont, maar ook werkelijk niets. Maar er waren toch zoals David enkelen, die dat door praktijk aan, door zelfoordeel ervaren en daar hebben en daar achtergekomen zijn. En die hebben dan zulke woorden gesproken. Maar hier zien wij mensen die uiterst oppervlakkig hun uiterlijke godsdienst in de ene weegschaal geworpen hebben en aan de andere kant gezegd hebben, maar ja dat heeft helemaal geen nut, want die hebben niks, we hebben niks geen zeker daarvan. Dus laten we maar gewoon zo verder gaan. Maar dan hebben ze nog zelfs, zijn ze zelfs nog verder gegaan, vers 15, en nu wij achten de hoogmoedigen gelukzalig, ook wie goddeloosheid doen worden gebouwd, ook verzoeken zij God en ontkomen. Kijk dat is nou nog wat, die kunnen doen, die goddelozen die doen [00:36:05] wat ze willen en het gaat hun best. Maar ook daarover hebben wij iemand die daar zeer over nagedacht heeft, ook in een psalm, psalm 73 is het geloof ik, Asaf, die zag ook dat hij zelf, maar hij sprak niet zo tegen God, hij zag dat hij zelf al elke dag zijn tuchtiging er was. Wat het was wij weten het niet. En hij zag aan de andere kant dat de hoogmoedigen het best voor de wit ging en dat was een moeilijkheid voor hem, maar hij sprak niet zulke woorden. Hij ging in het heiligdom van God, in de tegenwoordigheid van God, daar zag hij de werkelijkheid. Want toen zag hij dat hij wel hier op aarde veel moeilijkheden had, maar hij wist dat hij in de hemel, dat was zijn geloof, dat hij in de heerlijkheid opgenomen zou worden. Na de heerlijkheid zult u mij opnemen. Dat was zijn [00:37:04] toekomst. Maar als hij het einde, niet de tegenwoordige dingen, als hij het einde van de goddelozen zag, dan moest hij zeggen dat zal het verderfd zijn. Kijk en dat is de maatstaf waarnaar God oordeelt. Niet dat wat voor ogen is zo oppervlakkig. Dat zegt God al tegenzamenlijk. De mens ziet wat voor ogen is, maar God ziet het hart aan en dat kunnen wij niet. Maar door al deze dingen wil hij toch ons er toe brengen dat wij ons hart, zoals Israël, ons hart, hun hart hem toewijden en niet zulke verschrikkelijke woorden spreken zoals zij dat gedaan hebben. En dan zien wij in vers 16 dat dan een heel, nadat dit duistere schilderij ons voorgesteld wordt, dat dan in dit volk toch enkelen waren. In dit bekende vers 16 worden ze dan voorgesteld, als dan spreken wie de [00:38:07] heer vrezen en iedere tot zijn naaste. Of het nu alleen maar is dat zij ieder tot zijn naaste sprak, of dat zij samen gesproken hebben, zoals het in de Elbe-Velden-Duitse vertaling weergegeven wordt. Dan wordt het meer weergegeven dat zij allen samen zich elkaar ontmoet hebben en samen gesproken hebben. Dat sluit niet uit dat ze ook ieder tot zijn naaste gesproken hebben, maar dit samenspreken dat zij met elkaar in deze verwarde toestand toch niet alleen waren, maar twee, een of twee, maar dat er toch een overblijfsel was. Ja, in dit op zichzelf al als overblijfsel teruggekomen volk. Want dat wat teruggekomen was, dat was immers niet het hele volk. Wij lezen in Nehemia, Ezra en Nehemia, dat er 42.600 mensen teruggekomen zijn. Nog geen 45.000 mensen van [00:39:07] dat grote volk. Wordt precies opgezond, opgenoemd. Dus dat was al een overblijfsel wat daar terugkwam uit de ballingschap. Maar dan zien wij de toestand van dit overblijfsel, welke een treurige toestand. En dan wordt ons in dit overblijfsel toch nog een getrouw, en ik heb geen moeilijkheden om dat een overblijfsel in het overblijfsel te noemen, gevonden waarvan wij lezen dat het dus helemaal niet zo was dat het geen nut had om God te dienen. Zoals deze ongetrouwen in het volk zijn. En dat het helemaal niet zo was dat de hoogmoedigen zo'n ongedeerd ervan door konden gaan. Maar dat [00:40:01] God in de hemel gaden slaat wat hier op aarde gebeurt. En de Heere geeft acht op hen die de Heere vrezen en met elkaar spreken. Broeders en rusters, en dat is ook in onze tijd, dat mogen wij, het is ook in de laatste tijd vaak gelezen in vele landen, deze vers, als dan spreken of spraken wie de Heere vrezen en ieder tot zijn naaste of met elkaar. Als alles zo ook in de christenheid en zelfs onder hen, die een soort overblijfsel vormen, zo naar beneden gaat. Dat zelfs dezelfde dingen die wij hier bij het aardse volk van God zien, zelfs onder gelovigen voorkomt. Verachting van de heiligheid van God en van dat wat hem toekomt. Ja, dan blijft er niets anders over dat dan ook zij die in zo'n toestand daar niet aan mee kunnen doen. Dat zij zich daarvan, hier staat [00:41:03] niet dat zij zich afscheiden, maar dat zij toch met elkaar samenspreken en elkaar opmonteren en toch dan zich onderscheiden, hier is het woord

niet gesproken, dat zij zich daarvan gescheiden hebben van hen die deze verschrikkelijke dingen openbaren. En dan is het zo mooi om te lezen en er is een gedenkboek voor zijn aangezicht. Daar zien wij dat het helemaal niet klopt. Dat schrijft hier de profeet. Dat het helemaal niet klopt dat het te vergeefs is om God te dienen. Helemaal niet zo. Het kan wel zo zijn dat God ons niet met zegen overhoopt omdat hij ons beproeven wil en hij wil het ook in onze tijd als wij dat op ons toepassen. Maar hij geeft wel acht op hen die hem vrezen. Dat is duidelijk dat we dat hier zien. En niet alleen maar dat. Ik denk daarbij weer aan [00:42:04] een psalm, 56. Als we hier van het gedenkboek lezen, dan lezen we in psalm, ook op vele andere plaatsen zeker. In psalm 56, vers 9, daar lezen we iets wat hier zeker goed bij past.

Daar zegt de psalmist David, gij hebt mijn omzwerven geteld. En wat moest David lijden tijdens zijn omzwervingen voor Saul, later voor Absalom. Gij hebt mijn omzwerven geteld. Leg mijn tranen in uw fles. Zijn ze niet in uw register. Broeders en zusters, God als het ware heeft geen boeken nodig. Hij de alwetende heeft geen enkel boek nodig. En toch wordt vaak in [00:43:04] de Bijbel geschreven en gesproken van boeken die voor hem waren. En David zegt zelf dat alle tranen die hij geweend had, in een fles bij God bewaard waren. En dat ze in een register in een boek opgeteld waren. Is dat niet iets wat tot ons hart spreekt. Wij zijn niet vergeten. Ook al denk je misschien dat je helemaal alleen staat. En dat kan dan ook wel komen, ja wat moeten we nu. Maar als David zegt dat door de geest geleid zijn niet al mijn tranen in uw register opgeschreven. En als hier staat dat een gedenkboek voor zijn aangezicht geschreven werd voor degenen die de heren vrezen en voor hem die aan zijn naam gedenken. Broeders en zusters, dan is dat een opmontering voor ons om [00:44:03] in de gedachten van de heren te wandelen en ons daar op geen enkele manier van af te laten brengen. Want zoals het in een andere plaats in het oude testament staat, er is loon voor ons handelen, voor ons doen. Het is niet te vergeefs. Hier zien we dat het precies dat zij die de heren vreesden werkelijk precies het tegenovergestelde beleefden van dat wat die mormden en ongelovigen en ja bijna kun je zeggen goddelozen in het volk van God gezegd hebben. Die zeiden het heeft helemaal geen zin. Maar deze hebben het meegemaakt, hebben het gehoord uit de mond van de profeet dat er een gedenkboek bij God is. Maar nou laten we niet denken oh dat gaat om dat gedenkboek, maar wij moeten in dat gedenkboek komen te staan. Dat was hier een opmontering voor hen die op aarde niets gegolden [00:45:02] hebben. In de hemel wel. Dat is de opmontering en ik vind het een enorme troost. En het is geen wonder dat dit vers, dat zij die de heren vrezen met elkaar gesproken hebben en dat God dat waargenomen heeft. Dat dat ook voor ons in onze tijd dikwijls gelezen en dikwijls tot opmontering gediend heeft. En dan zien wij dat God ook een belofte uitspreekt voor deze. En zij zullen zich de heer der heerscharen te dien dagen die ik maken zal. Dat is natuurlijk de dag des heren. De dag waar hij hier op aarde, wat zijn aardsvolk betreft, maar ook wat de hele bevolking die dan op aarde zal zijn, wij zijn er niet meer bij. Wij zijn het hemelsvolk dat met de heer komt op die dag. Zijn gedachten in heerlijkheid tot uitvoering zal brengen. En te dien dagen zal ik dit hen tot mijn eigendom [00:46:02] maken. Nu, dat is, dit eigendom, dat betekent eigenlijk een speciaal. Als een soort schat, als een soort juwelenschat. In de Engelse vertaling, in de oude Engelse vertaling wordt het zelfs meer weergegeven als een soort schat, als een soort juwelenschat. Een speciaal eigendom.

Dat is het woord hier. Maar dat is hier niet voor de eerste keer. Weet u waar dat woord, met het oog op het volk voor de eerste keer, als ik het goed heb voorkomt, in Exodus 19. In Exodus 19, als God het zijn volk Israël uit Egypte bevrijd heeft. En heeft ze door de Schelfzee gebracht in de woestijn aan zijn heilige berg, waar hij zijn heiligdom aan hun toevertrouwd heeft. [00:47:04] Daar zegt hij in Exodus 19, vers 5. Nu dan, indien gij naarstig aan mijn stem zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken. Want de ganse aarde is van mij. Dat heb je voor de eerste keer als ik het goed heb, dit woord eigendom, met het oog op het volk Israël. God wilde uit deze

wereld een eigendomsvolk hebben. Peterus komt daar in zijn eerste brief hoofdstuk 2 weer op terug, dat gij eens niet een volk van God was, maar nu bent gij een eigendomsvolk van God geworden. Dat was dus de gedachte van God van het begin af aan, om een volk in Israël te hebben dat hem speciaal toebehoorde. En wij zien dat de ontwikkeling van het volk daarheen ging, dat zij zich van hem losgemaakt hebben. Dat dit volk dat eigenlijk hem [00:48:03] als eigen, als man had en Israël is ook de vrouw van de heren van Jehovah, dat zij zich daarvan losgemaakt en hoererij en overspel gepleegd heeft door de afgoden te dienen. Dus van het eigendom, daar was niets meer over. En toch zal God aan het einde precies deze gedachte in dat overblijfsel, dat in het duizendjarig rijk in zal gaan, dat zal die kenmerken openbarend vertonen die God zelf aan zijn volk oorspronkelijk toegekend heeft. Maar het zal ook maar een overblijfsel zijn. Als wij zien in Zacharia 13, daar staat dat het volk nog door verschrikkelijke verdrukkingen moet gaan. En dat tweederde, Zacharia 13 vers 9 vers 8. En het zal geschieden, in het ganze land [00:49:03] spreekt de Heer de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden en de geest geven. Maar het derde deel zal daarin overblijven. En ik zal dat derde deel in het vuur brengen. Ik zal het louteren gelijk mijn zilver loutert. En ik zal het beproeven gelijk mijn goud beproeft. Het zal mijn naam aanroepen en ik zal het verhoren. Ik zal zeggen het is mijn volk en het zal zeggen de Heere is mijn God. En met het oog op dit kleine overblijfsel dat dan door al die verdrukkingen waar Israël nog door moet gaan, gered zal worden. Dat zal dan het volk van God zijn. En Paulus zegt in Romein 11, al zo zal geheel Israël behouden worden. Maar wat dit geheel Israël is, dat zien wij in Zacharia 13. Het derde deel van het volk dat nog door het vuur gaat en wat daarvan overblijft. [00:50:06] Welk een beproeving. Maar dat zal dan dat kostbare eigendom op aarde van God zijn. Dat zal dan die kenmerken vertonen die God in zijn volk wilde zien. Ik wil dat nu niet op ons toepassen omdat het een, omdat wij deze zulke geschiedenis hier op aarde niet zullen hebben. En toch heeft het in de praktijk ook ons wel iets te zeggen. Dat ook al is de gemeente als geheel volkomen in verval geraakt, zal dat nooit wegnemen. Dat ook al zijn er nog maar twee of drie over die de kenmerken kunnen vertonen die God zo kostbaar vindt in zijn gemeente. Wat twee of drie. Dat heeft de Heer niet voor niets gezegd. Hij heeft niet gezegd wat tweehonderd of driehonderd of tweeduizend of drieduizend. Want zo was het op de eerste dag van de gemeente hier op aarde. Er waren drieduizend. [00:51:03] Dat heeft de Heer niet gezegd. Hij heeft gezegd twee of drie. Dat is het kleinste getal. En daar ziet Hij onbegrijpelijk de kostbaarheid van zijn eigendom in. De tien dagen zal dit bij Israël zijn. En ik zal ze verschonen, gelijk een man zijn zoon verschoont die hem dient. Dat is ook iets wat bij Israël een hele duidelijke taal spreekt. Israël wordt in Exodus 4 genoemd mijn zoon. Voor de eerste keer zegt God tegen Faraó in Exodus 4 vers 22. Dan zult gij tot Faraó zeggen alsozegt de Heere mijn zoon, mijn eerstgeborene is Israël. En ik heb tot u gezegd laat mijn zoon [00:52:06] trekken, dat hij mij diene. Maar gij hebt geweigerd. Dan vinden wij in Deuteronomium hoofdstuk 1, helemaal aan het einde van de woestijnreis, maar toch nog in het begin van de geschiedenis van het volk eigenlijk. In Deuteronomium 1 vers 31 wordt weer Israël het volk de zoon genoemd of vergelijken daarmee. Waar God terug blik op de woestijnreis en zegt in vers 31 en in de woestijn waar gij gezien hebt dat de Heer uw God u daarin gedragen heeft als een man zijn zoon draagt. Op [00:53:01] heel de weg die gij gewandeld hebt tot het gij kwamt aan deze plaats. En dan nog een keer en misschien een iets bekendere plaats in hoofdstuk 8 Deuteronomium 8 vers 5. Waar God weer tot het volk spreekt en zegt bekend dan in uw hart dat de Heer uw God u kastijd gelijk als een man zijn zoon kastijd.

Zou misschien nog wel meer ook in de spreuken nog meer plaatsen aan te halen zijn waar God van een zoon ook in het oude testament spreekt en daarmee in de eerste plaats hier het volk van Israël bedoelt. Maar welke taal dat God zegt Israël is mijn zoon mijn eerstgeborene en dat hij zegt dat hij ze gedragen heeft als een man zijn zoon draagt. Welke liefde heeft God voor dit volk gehad dat [00:54:05] hij ze op zoals hij in Deuteronomium 32 zegt op aardelaars op aardens vleugelen gedragen heeft

zoals een man zijn zoon draagt. Welke liefde. Maar wij zien ook dat hij dit volk getuchtigd heeft en dat was ook liefde. Dat zien wij in sproken 3 wordt het gezegd. Gelijk een man zijn zoon tuchtig zo tuchtig God uit liefde. Hebreeuw 12 wordt het uitgelegd. Dat het de liefde is van God tot de zijnen als hij tuchtig en dat heeft hij bij het volk gedaan. Maar hier zegt hij dat hij ze zal sparen zoals een man zijn zoon spaart die hem dient. Dus waar hij nu niet meer ziet wat hij voor hun gedaan heeft maar wat zij als antwoord op zijn liefde voor hem gedaan hebben. En mogen wij niet zeggen dat dit sparen dat God aan dit volk laat zien. Dat dat eigenlijk alleen maar mogelijk [00:55:06] is omdat wij lezen dat hij ook voor dit volk zijn eigen enig geboren zoon niet gespaard heeft. Dat lezen we in Romeinen achter vers 32. Hij die toch zijn enig geboren zijn eigen zoon niet gespaard heeft zou hij ons met hem dat zijn wij de gelovigen niet alles schenken. Maar hij kan ons alleen maar sparen omdat hij zijn zoon niet gespaard heeft maar hem het oordeel wat wij verdiend hebben en ook wat Israël verdiend heeft. Want de heer als Messias is toch ook voor Israël gestorven alleen dat zij dat nog niet zien en in het moment dat zij dat zien dan zullen zij ook gespaard worden. Maar tot dan moeten zij nog al deze verschrikkelijke dingen meemaken. Maar dan zal het zo zijn dat God hun zal zien als werkelijk als zijn eerstgeborene zoon, eerstgeboren zoon hier op aarde als volk gezien en dat hij welbehagen in hun zal scheppen dat zij zijn kostbaar eigendom zullen zijn. En [00:56:06] daarmee zien wij dat God van die tijd altijd op de toekomst doelt. Dat zal eens het lot van het volk zijn. Dan zult gij lieden wederom zien de onderscheid tussen de rechtvader en de goddeloze tussen hen die God dient en die hem niet dient. Zien wij het hoe dat betrekking heeft tussen de betrekking of de relatie tussen de toentegenwoordige tijd waar ze zeiden de goddeloze wordt opgebouwd je kunt doen wat je wil en er gebeurt toch niks. Wij zeggen ja dat mag voor het menselijke oog misschien zo zijn. En dat is ook een les voor ons dat wij misschien ook zeggen hoe kan God dat allemaal toelaten. Maar dat zegt de wereld ook vaker en daar weten wij altijd wel het antwoord op. Laten wij dat niet zeggen. Maar het komt toch op moet het zelf van mij beleiden. Hoe kan God dat ook onder de zijnen zulke verontering toelaten. Maar wij zien hier de verklaring. God oordeelt in de tegenwoordige [00:57:07] tijd niet altijd meestal niet direct. Maar pas in de toekomst en dan zal het zo zijn. In het duizend jarig rijk zelfs bij de verschijning van de Heer als hij het oordeel over de levenden zal uitoefenen en de schapen aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand brengen zal. Dan zullen zij wederom zien het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze. Dat zal dan duidelijk worden tussen die die God dient en hem die hem niet dient. Dat kan in deze tegenwoordige tijd net als in die tijd van het overblijfsel wel eens een keer niet meer zichtbaar zijn. Maar laten wij niet daardoor in de war gebracht worden als of Gods oordeelskracht er niet is. Het komt allemaal op zijn plaats. En nu in het einde van dit boek en vanaf hoofdstuk 4 vers 1 wordt dan duidelijk over die dag waarvan [00:58:09] in vers 17 van hoofdstuk 3 al in algemene zin gesproken is, te dien dagen die ik maken zal.

Dat wordt hier dus dan in hoofdstuk 4 uitvoerig beschreven. En daarmee laten wij dat ook voor de aandacht hebben. Dit zijn de laatste woorden van God aan zijn aardsvolk. En het zijn gedeeltelijk bemoedigende woorden. Maar het zijn toch het laatste is toch verschrikkelijk. Dat ik niet kom en het land of de aarde met de band sla. Dat is het einde van het doen van de handelingen van God in het oude testament met zijn aardsvolk. En als wij dan zien het verschil met het nieuwe testament. Met het einde van het nieuwe testament. Waar we lezen zie ik kom spoedig. En wie het hoort [00:59:05] roepen kom. En wie wil nemen het water des levens om niet. Welk een verschil zien we hier. Om dat maar eens even in het algemeen voor te stellen. Tussen het einde van de tijd van de wet en het einde van de tijd van de genade. Maar hier wordt in hoofdstuk 4 dus die dag, de dag des heren. En dat is in het oude testament. Zoals gedeeltelijk ook in het nieuwe testament. De dag niet een enkele dag van 24 uur. Maar een tijdstip dat zich uitstrekt over duizend jaar. Dat begint met de verschijning van de heer. We hebben vaak genoeg eraan gedacht. Dat de opname van de gemeente daar nog geen deel van. Dat is de eerste wat wij verwachten. En daarna zal de heer op aarde verschijnen met

al de zijnen. En dan begint de dag des heren. De dag des heren in het oude testament. Waarvan wij ook in het nieuwe testament 1 Thessalonica 5, 2 Thessalonica. Lezen de dag des [01:00:06] heren. Waar de heer die in zijn leven op aarde zo versmaat en veracht en verworpen is. Hier op de zelfde aarde. Bij de zelfde mensen. Natuurlijk andere personen. Maar bij de zelfde mensen geslacht. Volkomen erkenning van gods wegen bewerkt in de mensen zal krijgen. Zij zullen hem als heer erkennen. We hebben daar ook een gedeeltelijke vervulling. Zal dat ook zijn van Filippi 2, 6, 8 tot 11. Dat iedere knie zich voor hem zal buigen. Dat zal in het duizendjarig zo zijn. En iemand die zich niet voor hem gaat buigen die zal uitgedeld worden van de aarde. Er zal dus in die duizend jaar duidelijk erkend worden. Hij is de heren. Dat is ook een deel van het rechtvaardig handelen van god. Dat hij niet toelaat dat de verwerping van de heer het laatste [01:01:07] op dit toneel is. Nee het laatste zal zijn dat hij erkenning vindt. En dat is de hoofdgedachte van de dag van de zeren. Die in het oude testament altijd met oordeel in verband staat. Omdat deze erkenning pas na het diepgrijpend oordeel dat de heer over deze mensen, waarvan hier het karakter al een beetje beschreven wordt, zal uitoefenen. Maar het nieuwe testament heeft die dag, die wordt dan genoemd de dag van christus. Wordt dan met christus en jesus in verbinding gebracht. Daar begint die dag al in de hemel voor ons. Dat is de dag waar de heer, en dat is de andere kant daarvan, dat op de dag van christus, dat betekent wat deze dag voor ons betekent. Of dat wil zeggen wat de [01:02:01] dag voor ons betekent. Dat de heer voor ons zijn hele heerlijkheid, met ons zijn hele heerlijkheid zal delen. En dat wij met hem zullen verschijnen. Dat is eigenlijk het kleine verschil tussen de dag van de zeren, ook in het nieuwe testament, en de dag van christus. En ook nog andere benamingen die daar genoemd worden. Die misschien nog weer andere details tonen. Maar zodra de naam van christus verschijnt, dan wordt altijd daarmee verbonden dat het ook een deel heeft voor ons. Maar het begint al in de hemel voor de rechterstoel van christus. Waarbij de beloning, zoals Paulus zegt, zullen we krijgen aan die dag. Die begint voor ons al in de hemel. Want die dag komt brandende als een oven. Dat is het oordeel. Als de heer op aarde komt, lees maar openbaring 19, waar staat dat de hemel geopend was, en dat iemand op een wit paard, een witte ruiters met hemelse scharen, al [01:03:01] de engelen zullen bij hem zijn, en al de gelovigen zullen op paarden rijdende hier op aarde komen. En dan zal als eerste het Romeinse Rijk en de antichrist met hun aanhangers zullen vernietigd worden. Dat is openbaring 19. En dat zal zulk een verschrikkelijke oorlog of overwinning zijn, dat de dieren van het veld het vlees niet kunnen eten. Zoveel zal het zijn. In het oude testament staat, ik weet niet hoeveel tijd ze zullen nodig hebben om dat hout van die wagens te verbranden. En als je Matthäus 25 leest, waar ook staat dat de heer in zijn heerlijkheid zal verschijnen. Dan zien wij dat hij daarna ook het oordeel over de levenden, die dan apart van deze vijanden zijn, dat hij dat uit zal oefenen en de mensen zal scheiden als de herder de schapen van de bokken scheidt. Ook oordeel gaat heen in het eeuwig verderf dat bereid is voor de duivel en [01:04:06] zijn engelen. Daar komen de mensen dan heen die voor het aangezicht van de heer het oordeel van de levenden moeten mee om over zich heen laten gaan. Maar zij die dan op aarde zijn, die gelovig zijn, die zullen dan de zegen in dit koninkrijk van duizend jaar onder zijn heerschappij in vrede en blijdschap beërven. Maar wij kunnen begrijpen dat deze dag brandende als een oven komt. Een vuur dat alle hoogmoedigen en al die goddeloosheid doet. Dat zijn precies die mensen die in 3 vers 15 gezegd hebben, nou het is toch niks aan de hand. En dan begrijpen wij waarom in vers 18 staat, dan zult gelieden wederom het onderscheid tussen de rechtvaardigen en de goddelozen zien. Nu is dat vaak niet te zien. 3 vers 15 zegt de hoogmoedige is gelukkig en de [01:05:03] goddeloosheid doen worden gebouwd. Maar God zegt nee, er komt een moment waar je dat verschil weer zult zien. En hier wordt het duidelijk dat de hoogmoedigen en al die goddeloosheid doet een stoppel zal zijn. Denk maar wat Johannes gezegd heeft over de komst van de Heer. De Johannes de dooper heeft de Heer aangekondigd als Messias en heeft gezegd de reinigings schop, wat is dat, reinigingsmiddel voor koren te waaien. De waaier is in zijn hand, de wan, de wan is in zijn hand en hij zal het koren, de gelovigen, in zijn schuur

verzamelen. Maar hij zal de kaf en de stoppelen die zal hij verbranden met eeuwig blijven, onuitblusbaar vuur. Hier heb je het. De ongelovigen zullen stoppel zijn en de toekomst, de dag, dat zal gebeuren als de Heer op aarde komt. Dan zullen de ongelovigen die dan leven geoordeeld worden en voor hem als stoppel. Dus de schapen, dat is [01:06:07] het koren, de tarwe en de bokken, die zijn overeenkomstig met de stoppel en het kaf dat verbrand zal worden. Zal in vlam zetten, zegt de Heer, de Heerschapen, die hun nog wortel nog tak laten zal. Niets zal van hun blijven. U daarentegen die mijn naam vreest, dat spreekt hij dus tot het overblijfsel in de toenmalige tijd, maar hij trekt daardoor zoals altijd bij de profetie, tot het begin van het duizendjarig rijk en zegt, u lieden die mijn naam vreest zal de zondere gerechtigheid opgaan en er zal genezing zijn onder zijn vleugelen. Dat zullen, dat hebben deze niet beleefd, die dat gehoord hebben destijds. En wij zullen het ook niet beleven, want wij zullen dan al in de hemel zijn. Wij zullen niet zien de zonde gerechtigheid hier op aarde opgaan voor ons. [01:07:07] Want wij zijn al weg. Als de zon opgaat, is de nacht ten einde, dan is de dag begonnen. De dag des Heren. De Heer is deze zon der gerechtigheid. Dikwijls wordt van hem in het Nieuwe Testament gezegd dat hij wordt vergeleken met de zon, met de glans van de zon. Uitvermaring 1. Zoals de zon straalt in haar kracht. De hoogste, het hoogste lichtbron voor ons mensen op aarde, zichtbare schepping. We weten natuurlijk dat er grotere zonnen zijn, maar dat heeft God zo geordend dat voor ons deze zon de grootste lichtbron en warmtebron is die er is. En precies daarvan, die is een beeld van de Heer Jezus, van de hoogste autoriteit in de schepping waar de mens voor God het middelkant van vormt. Maar als die zon opgaat, en dat is zo mooi, een dag die begint [01:08:08] met het opgaan van de zon van de gerechtigheid. Maar in die nacht daarvoor leven wij nu. En die nacht zal eindigen daardoor dat voordat de zon opgaat, de morgenster opgaat. Dat is de laatste heldere ster die in de morgen, die elke maand is dat een andere ster, dat weten wij van de sterrenkunde, dat elke maand een andere ster die plaats inneemt van deze morgenster. Een keer in de maand is het in vele kranten wordt een beeld van de sterrenhemel en dan wordt gegeven en wordt afgezegd, kijk dat is de morgenster in deze maand. En die morgenster dat is het beeld van de komst van de Heer voor ons. Voordat de dag van zijn heerschappij waar hij als de zon van de gerechtigheid voor zijn volk hier op aarde zal verschijnen, zal hij voor de gelovigen in het einde van de nacht als de [01:09:01] morgenster komen. En daarmee eindigt het boek van openbaring. Het begint met de zon, zijn aangezicht glanzende als de zon licht in zijn kracht. Maar het eindigt daarmee, ik ben de glanzende morgenster. Hij zegt tegen hen die overwinnen in Thyatira is het wel, ik zal hem de morgenster geven. En zo zien wij dat de Heer voor ons niet de zon van de gerechtigheid is, maar dat wij hem elk moment in deze donkerheid, in deze nacht waarin wij ons in deze wereld bevinden, mogen verwachten als de morgenster. U lieden daarentegen het overblijfsel, de gelovigen die in de tijd van de verdrukking zullen zijn, die mijn naam vrezen, zal de zon de gerechtigheid opgaan en zal genezing zijn onder zijn vleugelen. En zij zult uitgaan en toenemen als mastkalver. En dus het een leven wat vol, wat gekenmerkt is van vreugde, van rijkdom aan voedsel, van vrijheid en van alles [01:10:05] wat je je kunt voorstellen. Een beeld zoals wij ze meer en meer in het oude testament vinden. Zegt de Heren der Heerscharen. En dan komt het slot. De slotwoorden van het oude testament.

Ten eerste wordt gezegd, gedenkt de wet van Mozes mijn knecht, die ik hem bevolen heb op de horeb aan gans Israël, de inzettingen en rechten. God herinnert zijn volk aan het uitgangspunt van zijn handelen met hun. Hier wordt niet gesproken van het uittrekken uit Egypte, maar het heeft mij eens een keer getroffen dat over de uittrekken, uittocht uit Egypte, die wordt in het oude testament meer dan honderdveertig keer vermeld. Altijd zegt God, denk erom wat ik toen voor jullie gedaan heb toen ik jullie uit Egypte gehaald heb. Hier wordt niet op de verlossing gezin speelt, [01:11:05] maar wel op de begin of de basis van de betrekkingen die God met zijn volk ingegaan is, namelijk de wet. En wij zien in het tegenwoordige tijd is de wet zo als het ware aan de kant geschoven. De heer heeft de

wet vervuld en wij leven niet naar de wet. Voor ons is het levensrechtsnoer, het leven, het volmaakte leven van de heer Jezus. Hij is ons voorbeeld. Maar de heer Jezus zelf zegt in Matthäus 5, denk niet dat ik gekomen ben tegen de fariseeën de wet op te lossen. Nee, ik ben gekomen om de wet te vervullen en hij voegt eraan toe er zal geen jota of titel van de wet aan de kant geschoven worden of verwaarloosd worden. Matthäus 5 vers 18, vers 17 en 18, vers 18 [01:12:05] staat, want voorwaar voor haar, ik zeg u, totdat de hemel en de aarde voorbij gaan, zal niet één jota of één titel van de wet voorbij gaan totdat alles is gebeurd. En wij zien daaraan dat God in de toekomst het volk weer onder naar de maatstaf van deze wet zal oordelen. En daarom wordt hier gezegd, gedenk de wet van Mozes. Dat is niet voor ons. Wij hebben als rechtsnoer, of zij het voor onze redding, de wet kan ons niet redden, maar de wet kan ons ook niet het rechtsnoer voor het geloof zijn. Maar voor Israël zal dat wel zijn. In het ogenblik is de wet al zodanig aan de kant geschoven. Maar dat betekent dat de eisen of dat de wet als richtlijn voor het leven van het volk Israël, heeft dat geen betekenis. Geen jood heeft door het houden van de wet behouden kunnen worden. [01:13:04] En hij kan het nu ook niet. En de jood kan nu alleen maar door het geloof en het verlossingswerk van de heer Jezus behouden worden en wordt dan uit het jodendom uitgenomen en bij die ene gemeente het ene lichaam van Christus gevoegd. Waar niet is jood nog griek, maar allen ene Christus. Dus het jodendom is in het moment aan de kant geschoven. Maar toch zegt de heer, er zal geen jota of tippel van de wet aan de kant geschoven worden tot alles vervuld is. Dat betekent dat de wet wel weer bij het volk van Israël als God, na de opname van de gemeente met het volk weer zal aanknopen, weer zijn plaats zal hebben. En aan de andere kant natuurlijk de morele uitdrukking van de gedachten van God, die blijven natuurlijk ook altijd bestaan. Als ik dat net gezegd heb, dan heb ik wel eens gesproken over dit onderwerp, de wet, en kwam na die tijd iemand bij mij en [01:14:07] zei, ja maar meneer, wou u dan zeggen dat wij nu stelen mogen? Of dat wij moord vermoorden, dat wij doden mogen? Nee, ik zei dat helemaal niet. Ik zei, ik heb toch gezegd dat wij de heer Jezus als voorbeeld hebben. Maar alleen het feit dat je zegt, nou de wet de tier geboden, dat heeft voor ons niets te betekenen. Dus je mag alles doen wat in de tier geboden staat. Nee, juist niet. Want de heer heeft veel meer, de heer heeft de wet vervuld. En niet alleen, dat betekent niet alleen maar dat hij alles gedaan heeft wat de wet eist, maar dat hij veel en veer meer gedaan heeft. Hij heeft in zijn leven tot uitdrukking gebracht wat God met die wet eigenlijk in het leven van een mens tot uitdrukking wou brengen. Dat is de vervulling van de wet, niet alleen maar het houden van de wet. En die morele gedachten van God, dat God tegen moord is en tegen eigendomsdelicten is [01:15:04] en tegen alle immoraliteit. Dat hebben wij ook in het Nieuwe Testament. Er wordt ook gezegd, wie gestolen heeft stelen niet meer. Maar er wordt gezegd, maar werken het goede met zijn handen op dat hij de armoede gemeen te delen heeft. Dus er wordt niet alleen gezegd, je mag niet meer stelen. Maar er wordt gezegd, in tegendeel als je gestolen hebt, dan moet je nu het tegenovergestelde daarvan doen. En dat is het voorbeeld van de heer. Dus als je zegt, de wet is aan de kant gezogen, dat betekent nooit dat wat daarin gezegd wordt, dat dat ongeldig is. De morele waarde die blijft bestaan, maar de heer Jezus staat veel hoger dan de wet. En dat is ons voorbeeld. En dat wordt dan vaak zo'n beetje eenzijdig niet gezien. De heer zegt zelf, geen jota of titel zal voorbij gaan, tot alles gebeurd is. En daarom hier ook gedenkt de wet van Moze. Dat wordt aan het volk [01:16:04] van Israël gezegd, die ik hem bevoren heb aan gans Israël. Dat is ook mooi, dat God altijd, ook al was er maar een klein, klein gedeelte van de twee stammen aanwezig, God ziet altijd het hele volk. Hij zegt niet Juda, maar hij zegt Israël. Twaalf stammen, de zone van Jacob, die door God zelf Israël genoemd werd. En dan, het tweede is dat hij zegt, zie ik zendt Elia, de profeet, eer de grote en vreselijke dag des Heren komen zal. Mozes is een terugblik, Elia is een vooruitzicht.

En we hebben in het Nieuwe Testament meerdere keren dat gezegd wordt, hier daar is Elia. We weten dat Johannes de dooper daarmee bedoeld is. En daar hebben vele moeilijkheden mee. Was hij

nu Elia of was hij het niet? In Lukas 2, als we nou twee plaatsen even gauw nog aan het einde lezen. [01:17:06] In Lukas 1, sorry niet 2 maar 1, vers 17, als de engel aan Zacharias de geboorte van Johannes aankondigt, dan gebruikt hij praktisch de woorden die wij hier vinden, daar knoopt hij bij aan. Daar zegt de engel tegen Zacharias in Lukas 1, vers 17, en hij zal voor hem uitgaan in de geest en de kracht van Elia. Om de harten van de vaders te doen terugkeren tot de kinderen en de ongehoorzamen in de wijsheid van rechtvaardigen. En het zijn bijna dezelfde woorden die we hier ook vinden. Dus de engel des heren, een bode van God zelf zegt, hij zal, maar dan wordt ons ook de verklaring gegeven, niet Elia in persoon zal komen. Bijvoorbeeld, God spreekt in het Oude Testament [01:18:09] ook vaak daarvan, met het oog op de Messias, dat David zal komen. Dat zijn koning David zal regeren. Maar dat betekent ook niet dat de Messias letterlijk de koning David is. Maar dat is een symbolisch of beeldspraak dat iemand uit het huis van David, want de heer is een naar het vlees, uit het huis de zoon van David, zoals het in Matthäus 1 gezegd wordt. En net zo is ook de komst van Elia die hier aangekondigd wordt, niet een wederopstanding van deze profeet, maar iemand zoals de engel hier zegt, die komt in de geest en in de kracht van Elia. Die ook het volk tot ongekeer oproepen heeft. Maar dan komen de mensen in Johannes 1 bij Johannes en zeggen, ben jij Elia? En hij zegt, nee ik ben het niet. En dat is nou een tegenspraak, zou je zeggen, [01:19:02] oppervlakkig gezien. Gods woord kent geen tegenspraken. Geen moeilijkheden in die zin, alleen je moet wel eens een beetje studeren. En daarom lezen we nog één plaats en dat is Matthäus 17. Eén plaats nog, er zijn nog van al die vele plaatsen. Matthäus 17 vers 10. Daar heeft de heer het antwoord gegeven. En de discipelen vroegen hem, de heer Jezus al dus, waarom zeggen de schriftgeleerden dan dat eerst Elia moet komen? Hij nu antwoordde en zei, Elia komt wel eerst en zal alles herstellen. Ik zeg u echter dat Elia al gekomen is en zij hebben hem niet erkend, maar aan hem gedaan alles wat zij wilden. Daar heb je de verklaring van [01:20:04] de schijnbare tegenspraak dat Johannes Elia was en van zichzelf in de geest, in de kracht van Elia zou komen en toch van zichzelf zegt, ik ben het niet. Want het lag hem alleen daarin dat het volk hem niet aangenomen heeft. Had het volk hem aangenomen, dan zou die profetie destijds in vervulling gegaan zijn. Maar daardoor, en daarom was het wel zo dat hij bedoeld was als deze Elia, maar daardoor dat het volk hem niet aangenomen heeft, zegt de heer zelf, zij hebben hem gedaan en daarom zou, en dat mogen wij ook nog even er aan toevoegen, aan het einde vlak voor de tweede verschijning van de heer, voor de tweede verschijning, want de eerste komende wordt ook verschijning van de heer genoemd, wordt nog een keer over zulk een getuigenis gesproken waar wel [01:21:04] is waar niet de naam van Elia genoemd wordt, maar waar het zo duidelijk is dat het de definitieve herhaling van deze zending van Elia is, dat het eigenlijk helemaal geen verklaring voor nodig is, in openbaring 11. Daar wordt gesproken dat in de laatste tijd voor de verschijning van de heer Jezus, twee getuigen zullen zijn, vers 3, openbaring 11 vers 3, en ik zal aan mijn twee getuigen macht geven en zij zullen profiteren 1260 dagen lang, drieënhalf jaar, met zakken bekleed. Deze zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaars die voor de heer van de aarde staan en als iemand hun schade wil toebrengen komt er vuur uit hun mond en verteert hun vijanden en als iemand hun schade wil toebrengen dan moet hij zo gedood worden. Deze hebben de macht de hemel te sluiten [01:22:06] zodat er geen regen valt in de dagen van hun profiteren en zij hebben macht over de wateren om die in bloed te veranderen, etc. Er wordt dus gezegd dat vuur komt weliswaar uit hun mond om hun vijanden te verteren, denken wij maar aan het oordeel over de priesters van Baal die dus toen allemaal omgekomen zijn waar het oordeel van de hemel gekomen is, waar het oordeel daardoor bevestigd werd dat vuur uit de hemel kwam en het offer op aard verteerde en dan twee koningen, één is het volgens mij waar die drie keer die vijftig man gezonden werden door de koning en die allemaal door vuur verteerd werden en hoe bekend is het dat Elia, dat wordt ook in Jacobus herhaald, gebeden heeft en de hemel werd gesloten en het regende niet drieënhalf jaar en [01:23:04] dit wordt hier ook genoemd dat zij de kracht hebben om de hemel te sluiten dus er zal in de tijd voor de komst van de voor de verschijning van de heer nog eens een keer

zo'n ernstige getuigenis als dat van Elia uitgaan en dat zal dan de definitieve finale vervulling zijn van deze van deze profetie. Ik zend u Eliden de profeet Elia en hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen en het hart der kinderen tot hun vaders. Lukas, in Lukas spreekt de engel daarvan hij zegt het eerste herhaalt hij praktisch letterlijk hij zal het hart van de vaders tot de kinderen omkeren. Waarom staan deze woorden aan het einde van het oude testament?

Het is een moeilijke, aan de ene kant is het makkelijk dat hier staat dat hier toch gezegd [01:24:03] wordt dat het de generatie kloof, dat is het hier, die vandaag de dag ook zo'n grote rol speelt maar die is altijd geweest, denk maar André Habiam en zijn raadgevers toen de koninkrijk gesplit werd. Eerst de ouden, doen zo, dan de jongeren, heeft hij gedaan, was het koninkrijk in tweeën. Maar waarom zegt het dat hier? Dat de harten van de vaders tot de kinderen gekeerd moeten worden en de harten van de kinderen tot de vaders en daar wordt een verklaring gegeven in Lukas 1. Daar wordt gezegd om de ongehoorzamen tot gehoorzaamheid te brengen en dat is toch kenmerkend dat in plaats van de kinderen nu gezegd wordt de ongehoorzamen.